

Olv.: Ter 18,20-32 – Kol 2,12-14 – Lk 11,1-13

Az Úr imádsága

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL**Szentmise bevezetése**

***Az Én házam az imádság háza!
- mondta Jézus ezt a nagy igazságot!
Kevésszer gondolunk arra,
hogy egy templom sokkal inkább épül imádságból,
mint kövekből!***

Kedves Testvérek! Az emberek azért építettek templomot, mert valahol imádkozni akartak. A pogány világ fölöslegesnek ítéli a templomokat. Évtizedek óta - lassan egy évszázada - elöntötte a világot ez a pogány igazság, a templomok elleni támadás: Imádkozni az erdőben is lehet. Valóban, akár egy hajón, egy hídon is, bárhol lehet imádkozni ez természetes, otthon is.

De az Úr háza az imádság háza! Addig lesznek templomok, ameddig a templomokban imádkoznak! Nyugat-Európában már kiárusítják a templomokat, mert nincs szükség arra, hogy valahol összegyűljenek imádkozni az emberek. Mi is átértük a kommunista évtizedekben, amikor istállóként, vagy magtáraknak, múzeumnak használták a templomokat.

***Ha imádkozunk, megváltozik a világ!*
A mai napon a legfontosabb imádság üzenetével szembesülünk!
Talán alig gondolunk arra,
amikor ezt az imádságot, a „Mi Atyánk” - ot ajkunkra vesszük:
ez világot megváltoztató üzenet!**

VI. Pál pápa azt mondta a 70-es években, hogy az imádság az Egyház lélegzése! Ratzinger bíboros, a későbbi XVI. Benedek pápa – aki Németországot nálunk jobban ismerte – hozzáfűzte: Mintha az Egyház légszomjjal küszködne! Ő már akkor látta Németországban azokat az ijesztő folyamatokat, amik odavezettek, ahol ma vagyunk.

***Gondoljunk néha erre is: mindenütt lehet imádkozni,
de az imádság háza a templom!
Az igazi imádság itt születik meg!
Ezt a szentmisét meghalt Márta testvérünkért ajánljuk fel!***

Szentbeszéd

***Azt kérték Jézustól a tanítványai:
Tanítsa meg őket imádkozni!***

Kedves Testvérek! Jézus megtanította őket egy imádságra, amit mi „Mi Atyánk” - ként ismerünk! Az, amit ma hallottunk az evangéliumból, az Szent Lukács leírásában található. Van egy másik leírása is az imádságnak, az egy kicsit bővebben íratott meg. A lényeges üzenetek ebben - amit ma hallottunk - épp úgy megvannak, mint a másikban.

***Jézus többes számban fogalmazta meg
azt az imádságot, amit nekünk tanított!***

Ez nagyon fontos! A szentmise bevezetőjében mondtam, hogy az Isten háza az imádság háza és a templomra addig van szükség, amíg a templomban imádkoznak. Ha imádkozunk, megváltoztatjuk a világot, ha, amit Jézus tanított, azt mi valóban komolyan gondoljuk!

***Azért érdemes ma erről az imádságról gondolkodni,
mert a világot meg kell változtatni!***

Sajnos tegnap nem voltam itthon, Ausztriában kellett lennem. ***A miniszterelnök úr beszédéből*** este egy rövidített változatot hallottam a televízió segítségével. Ugyanazt hallottam, amit ez az imádság ma nekünk üzen! Miniszterelnök úr az egyén és a közösség összetartozásáról beszélt! Ez az imádság pontosan erről szól!

Ha meg akarjuk érteni, amit Jézus tanított, akkor azon kell elgondolkodni, hogy az egyén, külön-külön mindegyikünk, ha jelen van az Isten gyermekeinek a közösségében és elfogadja azt a közösséget, annak tagjait, akkor helyesen imádkozik! ***Az egyén élete a közösségben formálódik, a közösség felelős az egyénért, aki a közösség tagja, a közösségben jelen van!***

Politikailag és társadalmilag erről szól az egész emberi élet!

Ki gondol arra, hogy ennek az imádságnak ez a valódi üzenete! Egy gazdasági kapcsolatban - üzletre gondolok - ismerik az üzlettársak egymás egyéni gondját-baját? Nem erről szól az üzlet! Ahhoz, hogy mi emberek egymással összetartozzunk, arra van szükség, hogy ismerjük a másik ember egyéni problémáit, gondját-baját.

***Az ember úgy tartozik össze azzal a másik emberrel,
mint aki ezeket a gondokat meg akarja szüntetni,
ezt a nehézséget el akarja oszlatni!
Ez az imádság ezt az alapvető szociális kérdést,
illetve ennek a megoldását célozza meg!***

Figyeljünk arra az imára, amit Jézus tanított nekünk, amit többes számban fogalmazott meg. A mi Atyánkról és rólunk, közösségeinkről és a közösségekben élő egyesekről szól Jézus ebben az imádságban. Valójában nagyon egyszerű az üzenet! Magunkévá kell tenni Jézus lelkületét! Igazából egy sorrendiséget is meghatározott! Jézus valóban mit is várt el?

***Isten ügyéről és az ember ügyéről szól!
Nem mindegy a sorrendiség sem!***

***Ez az első kérdéskör, itt az Istenről van szó! Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy!
Szenteltessék meg a Te neved! Jöjjön el a Te országod! Legyen meg a Te akaratod!***

***Ki az Isten számunkra?
Ezt a kérdést tisztázza: Isten, aki fölöttünk van!***

Akinek mindig érvényes üzenetei vannak számunkra, amelyek minden helyzetben, minden körülmények között érvényesek! Azt szeretnénk, hogy Istennek a világa, vagy maga az Isten jelenjen meg a mi világunkban ezekkel az értékekkel!

Jöjjön el a Te országod!

Végül is ez jött el Jézus Krisztussal, ezzel kezdte működését: Elérkezett hozzátok az Isten országa! Vagyis elérkezett hozzátok az az értékrend, amit Jézus meghirdetett, amit Jézus életvitelével bemutatott azért, hogy mi ezt megértsük és Isten országának tagjaivá váljunk azáltal, hogy erre a Jézusra figyelünk és az ő nyomába szegődünk!

***Jézus még hozzá tett valamit az élete példájához,
amikor azt mondta: Az Én eledelem az Atya akaratának a teljesítése!
Az Isten akarata olyan számára, mint a mindennapi kenyér!***

Rendkívüli üzenet ez, mert az emberi akarnokság kuszálja össze a világunkat! Természetesen mindenki a maga javát, a maga érdekét nézi, ez határozza meg a gondolkodását. A keresztény örökségnek ez a legfontosabb eleme, hogy minket, önző embereket formált, alakított Jézus tanítása, Isten akarata olyan emberekké, hogy alkalmasak legyünk egymással valamiképpen közösségben élni.

***Az önző, akarnok embert az Istennel való találkozás
formálja és alakítja közösségi lénnyé!***

Aki tud alkalmazkodni a másikhöz! Aki oda tud figyelni a másik javára! Akinek van áldozatkészsége, hogy a másik életét szolgálja! Ez az Isten jelenléte a mi világunkban!

***Az imádság második része: a közösség java az egyén java!
A mindennapi kenyér! Bűneink megbocsátása! Mentessük a kísértésektől!***

A mindennapi kenyér kérdése!

A kenyér a mi egzisztenciális létünk alapja! Étkezni kell, hogy életben maradjunk! Ez, mind az egyént, mind a közösséget érinti! Amikor a mindennapi kenyérről van szó, akkor nem lehet csak egyénről beszélni és nem lehet csak közösségről beszélni! Mit ér az a közösség, amely közömbösen nézi a másik éhezését? Tud-e a közösségért áldozatot hozni, jó akarattal a másikért élni az, aki csak magára gondol?

A bűnbocsánat kérdése!

A mindennapok nyelvén: adósai vagyunk egymásnak! Eladósodtunk! Egyszerűen a bűn az, amikor az ember csak magára gondol. Amikor csupán magamra gondolok, akkor valamiben megrövidítem a másikat. Gyűlik az adósság! Hogyan lehet megszüntetni ezt az adósságot?

Az első az, hogy az ember rádöbben arra, hogy nincs jogunk a másik kárára, a másik ellenére élni! Ha ebbe igazából belegondolunk, ettől szenvedünk, mert valójában egymás kárára élünk! Méltatlan az emberhez! Van lehetőség ebből kikeveredni? Ha egyszer úgy igazán imádkoznánk ezt az imát és erre gondolnánk, akkor talán valami fény megjelenne!

Nem is gondolunk arra, hogy a helytelen döntéseink milyenné teszik az egymással való kapcsolatunkat. Tele vagyunk várákózással, tele vagyunk bizalommal, amikor a másik felé fordulunk és kígyót melengetünk a keblünkön. Az adósságokat rendezni kell! Csak a jó szándékú emberekkel érdemes szót váltani! Akiben ez nincs meg, aki legalább eddig nem jutott el – esendők vagyunk, csetlünk-botlunk – de aki nem jut el legalább odáig, hogy jó

szándék mozgassa és szervezze a másik emberrel való kapcsolatát, azzal nem lehet összetartozni. Attól menekülünk! Ezen kell változtatni!

Ne vigy minket a kísértésbe!

Ezen most megy a furcsa filozófiai gondolkodás. Helytelen ez az imádság, ne vigyél minket a kísértésbe, meg kell ezt változtatni, hogy ne engedd, hogy kísértésbe jussunk. Ezen ma vitatkoznak, amikor a kereszténység sírja van megásva, akkor mi a lényeges kérdésekről a semmi kérdések felé fordítjuk a figyelmünket.

Az Isten nem kísérti az embert, de megengedi a próbatételt, mert akaratunk van, szabad akaratunk van. Isten nem fog bennünket megakadályozni. Arról nem is beszélve, hogy mindegyikünk alapvetően akkor tudja megmutatni önmagát, amit talán a Biblia így fejez ki: vétkezhetett volna, de nem vétkezett, gonoszat cselekedhetett volna, de nem tette. Nem az Isten kísérti az embert, legfeljebb a próbatételt megengedi, akkor bizonyíthat az ember!

A sátán kísért a rosszra bennünket! A sátánnak van hatalma! Aki ebben nem hisz, az merüljön bele a mindennapok világába, tapasztalataiba és elkezd vigyorgni a sátán.

Csodálatos ez az imádság

Természetesen közvetlen, ahogy mi megszólítjuk az Istent, felsoroljuk gondjainkat-bajainkat! Ez a természetesség, közvetlenség a tiszteletre és a bizalomra, annak az egyensúlyára épít!

Isten tisztelete

Istennek tartozunk a tisztelettel! Isten képére és hasonlatosságára teremtettünk!

Istenbe vetett bizalom

Minden nagy mű ezen a világon a bizalomban született. Gondolunk Teréz anya művére, hogy napjaink tapasztalata világossá tegye ezt számunkra. Valamilyen ösbizalom! Istenbe vetett bizalom az, ami egy ember szívéből kilobog és létre hoz az ember javára egy művet! Istenképű az ember! A bizalomban Isten segítségét várjuk!

Istennek szóló engedelmesség

Az engedelmisségben mindennél fontosabb legyen nekünk: mi az Isten akarata! Ne az én akaratom, ne a másik ember akarata, hanem az Isten akarata, amihez érdemes igazodni!

Csodálatos ez a mű, amit Jézus ránk hagyott!

Valójában nagyon nagy igazság:

az egyénnek, kis közösségnek alappelismerése kell, hogy legyen:

ő ahhoz a közösséghez tartozik, egy abból a közösségből!

Ha fölfogjuk, hogy ez mit jelent, akkor ez azt jelenti:

a közösség az egyénért van, az egyén a közösségért!

Végeredményben ez a kérdés ebben a világban:

az ember sorskérdése!

Az összes többi, amiről beszélünk és filozofálunk, semmit se számít, csak ez!

***Isten segítsen bennünket,
hogy helyesen imádkozzuk az Úr imádságát!***